

Mert csak morgok,
csak morgok,

mindhalálíg.

Kedves Olvasó!

E bevezető szöveg után olvashatók legeslegújabb agymenéseim. Jó szórakozást olvasásukhoz!
(Nagyon most se szidjanak, mert mint köztudott, nekem is volt édesanyám!)

A zenéről

Hááát, lehet hogy nem éppen nekem kellene trécselni a zenéről, de miért is ne?

A digiráma kapcsán elmélkedtem a zene jelentőségén, persze azon kívül is irdatlan sok oka van fontosságának. Viszonylag sok zenét hallgatok (a digirámákhoz válogatok), de csak szórakozásilag is hallgatódzom. Sok mindenre lehet időt „pazarolni” – nekem ilyen a zene. A zenehallgatásban külön jó, ha az ember fia „mindenevő”. Nálam kifejezetten hangulatfüggő, hogy mit hallgatok. Vannak nosztalgikus pillanataim, amikor is fiatalkorom számait hallgatva elgondolkodom, mit is jelentett nekünk akkor egy-egy zeneszám. A minap hallgattam az Illés-együttes Good bye, London számát, amit hajdan, a zenekar hosszú kényszerhallgatása után élőben hallgathattunk itt, Esztergomban, és persze pontosan tudtuk miről szól. Igen, mi ezeken a számokon „szocializálódtunk” :-). Ha már nosztalgia, újra meghallgattam a Sárga rózsát, mint az együttes másik, szintén ikonikus számát – keletkezése idején nekünk sokkal többet jelentett a szövegénél ... bár az is! E számok hallgatása közben kicsit mi is „ellenállónak” érezhettük magunkat. Igen, velük énekeltük: „Ne gondold azt, ...” Ma könnyű szökik a szemembe, amikor hallom: „Ha én zászló volnék ...” Pár pillanatnak tűnik csupán, és máris éjfél van ..., holnap meló. Be kell fejeznem a nosztalgiázást. Persze mondhatnék még nagyon sok példát a kemény rocktól a bluesig ... Karthagó-Requiem (30 éves jubileumi koncert) stb. De ne hagyjuk ki a „komolyzenét” sem! A jó zene hallgatása, ha megfelelő időben történik, a fellegekbe repít: amikor bánatos vagyok, a blues vagy némely fajta jazz kifejezetten gyógyír a sebeimre. Mint mondtam, képnézegetés közben nagyon sok zenét hallgatok. Számomra e kettő olyan, mint a borkóstolóknak a sajt és az alma, elválaszthatatlanok. Ma már könnyű a helyzet, nem kell drága pénzért megvenni a lemezeket (hacsak nem mániákus gyűjtő valaki), elég csupán fellépni az interneten a YouTube-ra, és máris számtalan zeneszám meghallgatására nyílik lehetőségünk. Szerencsére a magamfajta vénemberek ifjúságát idéző számok is jócskán fellelhetők. A zene életünk fontos örömforrása. Hallgasson hát mindenki minél több zenét! :-)

Akár...

Tudom, mindig voltak „divatos” szavaink, és már elég idős is vagyok, hogy ebbe beletörődjek.

Amit most hallok, olvasok egyre többször, az sajnos nem ilyen. Mondom „sajnos”, mert ez az egyre többet használt szó az emberek becsapására, átverésére kisajátított szó lett (persze szerintem). Ez a szó az „AKÁR”! OKJ-s tanfolyamot hirdetnek, csak azért kapom fel a fejem, mert éppen órás tanfolyamra invitálnak: „A tanfolyam elvégzése után, AKÁR háromszázezer forintos fizetés is elérhető.” Elgondolkodom, most sírjak vagy röhögjek, vagy tépjem szét a szakmunkás-bizonyítványomat, a mesterleveletem, és rohanjak jelentkezni a tanfolyamra.

Elképzelem, ha elvégzem a tanfolyamot, micsoda nagy pénzeket fogok keresni!

Természetesen rögtön lehűtöm magamat. Te szerencsétlen! Az vagyon odaírva, hogy AKÁR! Hááát, nem is tudom. Lehet, hogy én vagyok nagyon naiv. Persze még csak ötvenhat éve vagyok a szakmában, nem tudhatok mindent, például hogy létezne ebben az országban olyan hely, ahol egy OKJ-s tanfolyamot végzett „segédnek” ilyen fizetést adnának. Ennyit öreg szakiként sem tudnék keresni. Na, mindegy is, lapozok. Valami krémet hirdetnek, ami egyhetes használat után AKÁR kilencven százalékkal is csökkentheti a ráncokat. Egy régi szlogen duruzsol a fülemben: „réz fejjel határozottan tartósabb”. Háát, elég vörös lehet a fejem ilyeneket hallva. Gyógyszerreklám: „AKÁR kétszer annyi ideig hat”. Akár! Ja! Biztos! Jah, nem! Nem biztos, mert akkor felelősségre lehetne vonni valakit, hogy ezt meg ezt ígérte. Ha meg persze azt mondanák: TALÁN, mindenki röhögne, és nem vennék a kínált portékát. De így, hogy AKÁR, ez teljesen más tészta! Nem hazudnak, csak lebegtetik a reményt, hogy AKÁR.

Persze AKÁR oldalakon keresztül elmélkedhetnék, DE minek?

Kor?

Sétáltam. Ezt azért hangsúlyozom ki, mert általában kerékpározni szoktam, de most, hogy leesett a hó, és mozogni akartam, így maradt a sétálás. A másik „szokatlan” dolog, hogy cipőt húztam. Ez normális esetben teljesen természetes, de nálam külön ki kell emelni, már csak azért is, mert alig sétáltam öt perce, amikor találkoztam egy ismerőssel, aki tettetett meglepetéssel kérdezte: - Hogyhogy nem papucsban? Éreztem az iróniát, és elmagyaráztam, nagyon csúszik az út és hosszabb sétát tervezek, így kénytelen voltam ... blablabla. Persze ilyenkor miért is ne találkozna az ember sok-sok ismerőssel, akik semmiért sem hagynák ironikus megjegyzés nélkül a szituációt. Értem én, ugyanis igazából egész évben papucsban flangálok, és zoknit is csak öt fok alatt húzok a lábamra, merthogy én úgy érzem jól magam, ha mezítláb vagyok. Öt foknál is maradnék mezítláb, de akkorra fáradok bele, hogy állandóan azt hallgassam: „Jézus Mária! Rossz magára nézni. Nem igaz, hogy nem fázik! Majd jól megfázik, az lesz a vége!” Amikor már nagyon unom, a következő zsörtölődéssel vágok vissza: „De igen, fázom, ám direkt bosszantásból nem veszek fel zoknit!”

Na de nem ez a firkálmányom tárgya. Szóval a megszokott kerékpározás közben nem igazán azt látja az ember, mint sétálva. Elsétálok egy kert kerítése mellett, ahol egy hozzám hasonló korú ember egy bottal veregeti a cédrusfa ágairól a havat. Elgondolom, ez mennyire korfüggő dolog. Egyrészt ez az ember rendelkezik azzal a tapasztalattal, hogy az ágakra ráfagyott hó letöri azokat, másrészt neki már van felesleges ideje, amit nem alvással vagy televíziózással tölt, hanem élvezettel a szabad levegőn, és tudottan hasznos munkával. Sétálok tovább, de közben tovább elmélkedem, hogy igen, ehhez el kell érni ezt a kort, és megszerezni ezt a tapasztalatot. Mosolyogva nézem, hogy egy másik kerítés mögött egy szintén hasonló korú úr a kert útját tisztítja meg lapátjával a hótól. Első látásra feleslegesnek tűnő dolog, de aztán arra gondolok, lehet, hogy éppen a madáretetőhöz vezető utat teszi szabaddá. Nekünk, öregeknek már ez is fontos dolog. És persze nekünk erre is van időnk, mert a fontossági sorrendünk más. Az Erzsébet-parki sétám közben meg egy „tipikus” képet látok: kocogó fiatalok. Hát igen. Ehhez már mi öregek vagyunk, de tényleg jó érzés látni, hogy kocognak a fiatalok.

Azért történnek kedves dolgok is

Egy kedves óvónő ismerősöm óráinak a szervizelését végzem. Rekkenő nyár van, a nyitott ajtó mellett beszűrődnek a kinti történések, beszélgetések hangjai. Nem tudtam nem meghallani a boltom előtt működő ivókútnál lezajló beszélgetést, midőn egy női hang, türelmesen megkéri a vele lévő kisgyereket: „Most már zárd el - hagyjál másoknak is!” Tetszenek érteni? Nem „Hagyd már abba a pancsolást!”; nem kiabálás, CSAK ennyi: „Most már zárd el - hagyjál másoknak is”! Nem tudtam megállni, hogy ne kérdezzem meg óvónő ismerősömet: „Tetszett ezt hallani?” - és elmondtam az előzőket. Kinézve a térre hátralépett, majd mosolyogva lépett vissza a boltba: „Egy nyugdíjas óvó néni volt az unokájával.” Kinevethetnek érte, de nekem már a mondat hallata pillanatában mosoly öntötte el a szívemet. Olyan jó volt hallani: „... hagyjál másoknak is!”. Számomra ez a mondat szinte hihetetlen a mai világban. Nem akarok demagóg elmélkedésbe fogni, de vannak a földön olyan helyek, ahol – hogy ne haljanak szomjan – órákat állnak sorban kétes színű, zavaros ivóvízért. Szerintem az óvó néni sem ilyen mélységekben akart unokájának tanácsot adni. Milyen sok mindent mondott el a kisfiúnak röviden megfogalmazott mondatával? – szólt a felesleges pazarlás ellen, ugyanakkor egyszerű utalást is tett a mértékletesség betartására.

Kellenének ilyen óvó nénik, tanító nénik ebben a gyűlölködő világban, melyben élünk. Nemcsak a kisgyerekeknek, hanem a felnőtteknek is! Lélekemelő dolog ilyet hallani!

KÖSZÖNÖM!

Már megint egy „elmélkedés”

Munkámból kifolyólag sokat ülök, ezért minden alkalmat megragadok, hogy a városban (ha tehetem) kerékpárral közlekedjek. A nagy meleget a szokásos hétvégi időromlás követte. Vasárnapra virradóra minket is elért egy igencsak nagy vihar, de minthogy reggel éppen nem esett az eső, így kerékpárral indultam a városba. A dzsámiig jutottam, ahol egy nagy fa dőlt rá a kerékpárútra. Lecígeltem a bicajomat a Duna széléhez, megkerülve a kidőlt fát. Továbbmenve a Kis Duna-parton nagy rakat letört faág hevert a sétányon. Bekerekeztem a Széchenyi térre, aztán vissza az Erzsébet-parkba. Lehet, hogy nekem nagyok az elvárásaim, de elgondolkodtam azon, hogy sehol nem láttam úgymond „hivatalos embert”. Én reggel azonnal kimentem a kiskertembe, hogy történt-e valami kár a viharból kifolyólag. Az Erzsébet-parkban jóézésű emberek tördelték le az ágakat, hogy a kidőlt fán az éppen arra járók át tudjanak kelni. Beszélgetek egy ismerősömmel, aki a szigeti utakon járva ugyanilyen állapotokat talált. Igen, tudom, ezek a dolgok a vihar velejárói. Ezt az ember természetesen tudja, DE ... amin elgondolkodtam, az NEM a JOBBOLDAL vagy a BALOLDAL kérdése! Szóval egy gondos városvezetés részéről elvártam volna egy „természetes” aggodást, aminek része lenne, hogy megnézzék, történt-e valami kár a városban ... Még az is lehet, hogy csak én nem találkoztam senki illetékessel. Azonban – ahogy a beszélgetéseinkből kiderült – mások sem találkoztak senkivel. Nem akarok személyeskedni, tehát nem írom le azokat a „tippeket”, hogy ki hol lehetett éppen a „vezetőink” közül. Igen, tudom, pár hónap múlva választások lesznek, és mint hallom, a mostani „vezetőink” állítólag nem indulnak, DE a tisztesség nem úgy kívánná, hogy az utolsó napig lelkiismeretesen végezzék a dolgukat? Igen, tudom, naiv vagyok, DE mégis ... Újra csak azt tudom hangsúlyozni, EZ NEM a JOBB- vagy a BALOLDAL kérdése. Csak és kizárólag a tisztességgel elvégzett munka kérdése. Persze mondhatják, milyen alapon ítélek, DE nem ítélek, csak és kizárólag szomorúan „elmélkedem”.

Túl sokat gondolok? Lehet. Döntse el mindenki magában, neki milyen elvárásai vannak városunk (Esztergom) vezetőivel kapcsolatban.

Csak úgy általában az „építészetről”

Rögtön az elején leszögezem: ehhez sem értek. Éppen ezért lehetnek kritikai észrevételeim.

A minap beszélgettem egy építészmérnök ismerősömmel, és „felháborodva” meséltem neki: „Nem tudom, ki tervezhette ezt az épületet, de elverném a kezét, hogy többet ne tudjon ceruzát fogni”. Visszakérdezett, hogy ugyan miért. Elmagyaráztam neki, hogy egy középkori kis utcácskába egy olyan épületet tervezni, melynek a külső fala egybefüggő fehér mészkőlapokkal van burkolva, beleértve még az ereszalját is, számomra az izléstelenség maximuma. Jelen volt az építész élete párja, aki teljesen igazat adott nekem. Ezután persze kiderült, hogy pont beszélgetőpartnerem, a kedves építészmérnök ismerős tervezte a szóban forgó épületet. Immáron ketten – a párja és én – estünk neki és szedtük le róla a keresztvizet. Védekezett szegény, hogy akkortájt az volt az előírás ..., meg hasonlók, de nem fogadtuk el. A végén elhangzott a kérdés, hogy „Ha ..., akkor még mindig lehetett volna nemet mondani a tervezésre ...? A vitát lezáró utolsó kérdést a párja tette fel: „Miért vállaltad el”? „– A pénzért, mert abból fizettük ki a .....-t”! – E válasz után befejeztük a vitát! Az eset a nürnbergi pert juttatta az eszembe: „Ha én nem hajtom végre a parancsot, megcsinálja más, ...”

Valójában mindez egy hosszúra nyúlt bevezetés volt. Amiért leírtam, az az építészek elleni berzenkedésem. Tudom, izlésről nem érdemes vitatkozni, nem is teszem. DE! Életem során megtanultam felismerni azt a régi igazságot, hogy akiknek nincs múltjuk, jövőjük sem lesz igazán. Tudomásul kell venni, hogy a város kinézete nem változtatható meg hetente. Lehet, sőt kell is kritizálni a teóriákat, a létesítendő, felújítandó épületeket, DE egy-egy régi utcaképet befolyásoló épületet tervezni és a döntéshozókkal elfogadtatni csak nagyon nagy körültekintéssel és tisztelettel szabadna. Nem titok, Esztergomról beszélek! Én Esztergom városközpontjáról beszélek! Ma már elfogadott nézet, hogy nagyon elhibázott lépés volt a belváros patinás épületeit letarolni, és az akkor oly divatos betonszörmedvényekkel telerondítani. Sírok, amikor Szentendrén sétálva arra gondolok, az itt élőknek volt annyi eszük, hogy nem engedték lebontani a belváros régi épületeit, ellentétben azzal, ami Esztergomban történt. Aztán eltelt húsz-harminc év, és jöttek mások, akik lebontották a mindössze húsz-harminc éves épületeket. Valójában nem tudni miért, azon kívül, hogy „CSAK!” Néha még hozzáteszik, „Mert azt le kellett bontani.” Akár meg is tudnám érteni, HA ott láthatnám kiplakátolva, hogy EZT ÉS EZT szeretnék a helyére építeni. De olyan nincs (vagy csak nagyon titkolják). Időnként megjelenik egy-egy ceruzaskicc futurisztikus valamikkel, amire az ember rákérdez: Mi is lesz ebben az ÚJ épületben? Döbönt arckifejezés a válasz: „Majd kitalálunk neki valami funkciót.” Ilyenkor jönnek azok a dühös gondolataim, miszerint Esztergomnak nem okozott annyi kárt a tatárjárás, a törökdúlás, a német kereszties lovagok vonulása és a Szovjet hadsereg összesen, mint az éppen regnáló építészei! Értem én (illetve a fenéket, érteni vélem), a tervező mindenképpen ki szeretne tűnni a tervezett épületével, csak hát szerintem rosszul közelíti meg a dolgokat. Ha olyan épületet tervez, ami belesimul a középkori utcácskába, szerintem DICSÉRNÉK a munkáját. Én ezt gondolom KELLŐ ALÁZATNAK. Az ilyen feladatokat kizárólag így kellene megoldani. Ezt gondolom akkor is, amikor végigmegegyek az új „piacutcán”. Az utcában, ha jól gondolom, csupán egy, azaz egy ház van, ami száz évnél fiatalabb. A többi ház, valamint az épületek vonalvezetése egy sokkal hangulatosabb utcaképet érdemelt volna. Ez az utcakép egy lakópark új épületei között akár szép is lehetne, de ebben a „régii” környezetben – számomra – elkeserítően rideg. Egy építésznek azt találtam mondani: „Remélem, majd húsz év múlva az akkori építészek elbontják az Önök munkáját is, ahogy azt Önök tették elődeik alkotásaival.” – „Bízom benne,

hogy nem!” – hangzott a válasz. Elgondolkodtam, vajon miben reménykedik. Hogy az utódok empatikusabbak lesznek, mint ők? Vagy majd az utódaikat sokkal nagyobb kontroll alatt fogja tartani a város vezetése?

Hogy mi lenne a megoldás, bevallom, nem tudom. Illetve ennél a megoldásnál van sokkal jobb is, a lényegesen nagyobb civil kontroll. Hogy ez jobb lenne? Nem tudom biztosan. De ha belegondolok, ma a képviselők szavaznak egy-egy városképi előterjesztésről, amibe nagyon sok megfelelési kényszer épül bele, és persze az éppen aktuális „érdekek” is közrejátszanak. Mindez nagyon hosszú időre határozza meg a város képét. Nagyon jól látszik a mai városképen is a valamikori civil kontroll hiánya. Lelki szemeim előtt megjelenik Svájc a sok-sok népszavazásával. Nem tudom, hogy erre gondolok-é, de abban biztos vagyok, hogy sokkal nagyobb civil kontrollnak kellene lennie egy városkép kialakításában.

Jó hosszúra nyújtottam morgolódásomat, DE a végére hadd említsek egy lélekemelő példát:

Néhanap benézek asztalos fiamhoz, hogy éppen min dolgozik. Utóbb egy nagyon öreg kaput láttam szétbontva a műhelyében. Nem egy új, farostlemezekkel megspékelt pozdorja tákolmányon dolgozik, hanem restaurálja a régi kaput. A korhadt, szétmállott részeket a velük pontosan megegyező méretű új darabokkal váltja fel. Igen! Ehhez kell a tulajdonos; kell, hogy a tulajdonosnak is legyen igénye a kapu visszaállítására; és kell az asztalos alázata elődei munkája iránt. Lám, így is lehet, és a járókelők a ház előtt elhaladva biztosan jobban örülnek majd, mintha egy igénytelen pléh vagy farostlemez kapu foglalná el ennek a szépségnek a helyét.

„Tusé” és egyebek

Csökkenő tűrőképességemnek biztosan az öregségem az oka. Egyre kevesebbet nézek tévét, mert kikészítenek a hirdetések. Némelyik annyira gáz, hogy miatta inkább be sem kapcsolom a tévét. Elárulom, megfogadtam, hogy még véletlenül sem fogok megvásárolni olyan terméket vagy szolgáltatást, amit ennyire bosszantóan hirdetnek. Bevallom, visszasírom azt a bizonyos „MŰSZI-s” hirdetést, ami szintén eléggé bosszantó volt a maga idejében. (Annak, aki fiatal, és nem emlékezhet erre a „MŰSZI”-s dologra, röviden elmesélem: Megjelent egy fekete öltönyös, keménykalapos ember a képernyőn, egyik kezében egy esernyő, a másikkal csettintett egyet és azt mondta, MŰSZI. Egy ország hetekig nyomozta, mi a búbánatos csuda lehet az a MŰSZI.) Mostanában hasonlóan megterhelő hirdetések tömkelege megy a tévében. Éneklő nagymama, üvöltöző ember borotválkozó after shave-et hirdet ..., és nem sorolom hosszasan tovább, mert drága a papír. Ami „kiborít”, az egy műfordító (lustaságból nem nyomozom ki a nevét), aki egy csúf sebet ejt a nyelvünkön, a „TUSÉ” kifejezéssel. Nem tudom, ki hogy van vele, de nekem olyan, mintha ezt a szót, nem fordították volna le, annyira idegenül hangzik. Nem akarok okoskodni, de számomra sokkal természetesebb lenne a „nálad a találat” vagy „te nyertél”, mert ezek bejáratott magyar kifejezések, érthetőek ..., de nem ragozom tovább. Elgondolkodom: ennek a munkának van megrendelője, van lektora (vagy csak képzelem), mégsem tiltakozik ellene senki, de még a szinkronszínészek sem teszik szóvá!

A másik „kedvenc” szavam a SHOWTIME. Persze tudom, hogy ennek a szónak, szövegkörnyezetéből kiragadva, eseteként változó a jelentése, de magyarra akkor is le kéne fordítani, ha már a szöveg többi részét lefordították. Lehet, hogy megint én tulajdonítok nagyobb jelentőséget a „dolognak”, mint kellene, de számomra ez „nyelvfertőzés”! Egyszerű, tanuljon meg mindenki anyanyelvi szinten angolul, a többi nyelvet meg felejtjük el! (Persze hogy miért pont az angol legyen az egyetlen nyelv, amikor a magyar is világnyelv? :-). Ugye ezt senki nem szeretné? Akkor meg? Ha felvette a kedves fordító a pénzt a munkáért, ne hagyjon ki szavakat a fordításából! Folytathatnám az ilyen és hasonló példák sorát, mert sajnos van még bőven ilyen „nyelvfertőző” szó.

Belegondolok, mindez csak egy-egy kitűnni vágyó fordító miatt van. Továbbgondolom a dolgot és eszembe jut egy „illetékes elvtárs” nyilatkozta, hogy újra kell fogalmazni az Egri csillagok című művet, mert a mai fiatalok sok szót nem értenek meg belőle. Háát, ... nem tudom! Nem lenne egyszerűbb megtanítani nekik azokat a szavakat, amiket állítólag nem értenek? Elgondolom, kik fogják eldönteni, mik azok a szavak, amiket a fiatalok nem értenek meg ... Na, hagyjuk is!

Aztán lehet, hogy csak én vagyok egy vén, kiállhatatlan, kákán is csomót kereső ...

Az „A por!”

Így címezve, hogy „A por!”. Nem keverendő a simán csak lekicsinyelt porral, ami igazából mindenütt megtalálható. Ez az „A por”, egy mesterségesen előállított dolog. Modern világunk terméke. Sokéves elmaradásunk vagy a járdák és egyéb sétálóhelyek burkolásával. Készülnek tervek, vannak víziók, amikről nem is tudom eldönteni, minek örülnék jobban, ha elkészül, vagy ha nem valósul meg, ami bennük szerepel. Most az „elkészülős” esetről elmélkedem. Évekig vacillálnak, csináljuk-e vagy sem, aztán „megtervezik”, némelliket kerámiából, másokat kőből, DE az „A por” szempontjából mindegy is. Elkezdik a kivitelezés munkálatait. Talaj-előkészítés, betonozás s végül a burkolás. Ja, igen, a „megpályáztatást” kifejejtettem. Gondolom, a gondos elbíráláskor (mert biztosan van ilyen) megvizsgálják a kivitelező felkészültségét, referenciáit. Legyenek szakemberei és legyen a kivitelezéshez szükséges szerszám- és gépparkja. Elismerem, én még hiszek a mesékben, és ezért történhet meg, hogy ilyeneket gondolok. Egyszer láttam egy kisfilmet, ami bemutatta egy a Lajtától nyugatra eső országban a járdaburkolás rejtelmét. Volt ott egy négy lábú állvány, amin egy korong forgott, és azzal vágták a burkolólapokat. És itt jött egy világra szóló találmány (mármint a Lajtától nyugatra), miszerint, hogy ne poroljon, VIZET FOLYATTAK A VÁGÓKORONGRA! Persze a dolgozó még így is pormaszkot használt, mert ott (a Lajtától nyugatra) nagyon komolyan veszik ezeket a munkavédelmi előírásokat. Kétségkívül olcsóbb, ha nem kell állványos vágógépet venni, vízzel pepecselni, elég, ha a dolgozó egy jó nagy flexre felszerelt vágókoronggal egy fa raklapon vágja a lábával leszorított kő-, beton- vagy kerámialapokat. Na kérem, így készül az „A por”. Természetesen a dolgozón sem pormaszk, sem fülvédő! – mert minek is? Hogy sok tíz méteren keresztül száll az „A por”? Na és? Ha szól a zemberfia, a válasz: „Neked semmi sem jó”! Látni, ahogy az emberek közömbösen mennek el e dolog mellett. Hát igen, de mit is csinálhatnának? Jelentsék fel a vállalkozót? Kinek van erre pénze és ideje? Belegondolok, van jogszabály arra, ha valaki eldob egy cigarettacsikket – szabálysértést követ el, megbüntethetik érte. Ilyen irdatlan nagy porfelhő előidézése sokkal kártékonyabb, ezért még sincs büntetés. Mennyire nézhetek utána a pályázatot elbírálók az eszközök meglétének? Ugyan merre járkalhattak, akik a pályázatot elbírálták, hogy nem látták az irdatlan nagy „A por” felhők szálldosását? Egyáltalán nem járt arra egyetlen egy „illetékes elvtárs” sem a hetekig, hónapokig tartó kivitelezési munkálatok alatt? Ugye ennek nagyon kicsi a valószínűsége? Azt már hadd ne írjam le, mit gondolok a dolgról!

Hát kérem, ez az „A por” - meg persze ez egy morgolódás! (De minek?!)

Hát kérem szépen! Minap átsuhantam a városon kocsival, amikor is észleltem, hogy a Kossuth Lajos utcán a Pálinka Patika után a csupa luk járdát végre elkezdtek felújítani. (Épp idejében, hisz nagyon rossz állapotban volt már.) Nézttem, csak nézttem, a meglepetéstől majd kiestem a kocsiból, mert mit is láttam? Egy négy lábú állványon egy forgó tárcsára folyt a víz, és éppen egy térkövet vágtak rajta! Jééééé! Van itt technológia! Lelkesen meséltem egy kedves ismerősömnek, hogy mit is láttam! Mosolyogva magyarázta: „Ez maszek beruházásban készült, nem a város megbízásából!”

Most mit mondjak? Én vagyok a rosszindulatú? Nem hiszem! Szerintem volna mit számon kérni a „kedves” ..... -tól!

Már megint az „okostelefon”

A barátom kint áll a boltom előtt, én egy hölgyvendég óráját javítom, midőn hallom, egy hölgy megszólítja a barátomat: „Meg tudná mondani, hogy hol van itt a környéken egy virágbolt, mert a telefonom szerint itt kellene lennie valahol?” A barátom, aki egy mániákus okostelefon simogató, kicsit meghökkenve mutatott a kábé két méterre levő virágbolt bejáratára. A hölgyből, akinek az órájával foglalataskodtam kirobbant a nevetés. – „Ha ezt nem hallottam volna, nem hiszem el!” Így voltam vele én is! Később, midőn a barátommal is megbeszéltük ezt az esetet, elmondta, nem akart hinni a fülének. Lassan a három majom mutathatna itt is példát: Van, aki nem hall, mert be van dugva a fülhallgató a fülébe, aztán van, aki olyan elmélyülten simogatja a telefonját, hogy nem lát, és van olyan, akinek be van dugva a fejhallgató, de nem is lát. Nem tudom, miért van bennem az az érzés, hogy egyre több ember fordul a virtuális világ felé. Már a ... kereső mondja meg, milyen lesz az idő – ahelyett, hogy kinéznének az ablakon. Egyre több ember simogatja leszegett fejjel a telefonját, ez a jelenség igazából korsemleges, mert már sok középkorú, sőt idős embert is látni ilyen szituációban, ahogy kirekesztve a külvilágot, magába fordulva simogatja a telóját. Kortól és társadalmi helyzettől független ez a telefonsimogatás. A minap egy állványon álló kőművest látok korlátnak támaszkodva, telefont simizve. Elképzelem, hogy éppen egy videót keres a YouTube oldalra csatlakozva, amin megnézheti, hogyan ... Lelki szemeim előtt a következő kép jelenik meg: sok-sok ember megy az utcán, fejükön virtuális szemüveget viselnek, fülükön fülhallgató, és csak mennek, mennek, ahogy a ... kereső mutatja nekik az utat – mondja, merre menjenek. Elképzelem azt a zavart arcot, amit vágnának, ha esetleg a virtuális szemüveg leesne a fejükről, vagy netalán kihagyna az adótorony valami műszaki meghibásodás miatt – ott állnának tehetetlenül egy számukra ismeretlen valóságos világban. Most aztán nem tudom eldönteni, én vagyok megzavarodva, hogy ilyen hülyeségeket gondolok, vagy tényleg „látom a jövőt”. (Ugyan már, szerénykedem itt, nem nagy kunaszt látni a jövőt, mert ez már csak „napok” kérdése.)

„Látom a jövőt”, amikor is ami a virtuális világban nincs, az a valóságban sem létezik.

Ablak

Digirámázom. „Ablakozom”. Megmagyarázom.

Na szóval, egy ablakokról szóló digirámán „dolgozom”, pontosabban szórakozom. Igazából az elején kellene kezdenem. Mint tudják, már „megkövesedtem”, „megkapusodtam” stb., most éppen ablakosodom. Rájöttem, hogy ablakokról még nem készítettem digirámát, így elhatároztam, nekiállok. Mivel is kezdhetnék egy ilyen összeállítást esztergomiként? – természetesen a rózsablakunkkal. Nem írom le az egészet, mert valakik megbántódhatnak. A lényeg, hogy elkészült az „Esztergomi ablakok” című összeállítás. Aztán – hogy kiadjam magamból az „ablakosodást” – elkészítettem a „Esztergomi ablakok 2” című „művemet”, de ez sem volt elég, készítettem egy újabb „Ablakok”-at, ezt már a nagyvilág Interneten elérhető és szabadon felhasználható képeiből. Csodásabbnál csodásabb rózsablakok – mint mondtam, szabadon, forrásmegjelölés nélkül felhasználható – fotóiról beszélek. Nem tudom biztosan, így van-é, de szerintem a templomok és más csodás köz- és magánépületek tulajdonosai örülnek, ha az épületeik szépsége nyilvánosan bemutatásra kerül. Nézem az ablakokat. Nagy részüket szép, díszes rács védi a ...-tól, szóval a nem szívesen látott „vendégektől”. A következő kép egy romos ablakot ábrázol, hihetetlen hangulata miatt kerülhetett fel az Internetre. Betört üveg (de lehet, hogy nem is volt soha beüvegezve), két málladozó kő az ablakkeretben. Elgondolkodom (igen is szoktam): Az egyik ablak rácsokkal védi a gazdáját, míg a következő kép (a romos ablak) szerint a szegénység védi a gazdát. Vajon melyik lehet az erősebb?

Csak elmélkedem, elmélkedem ...

Papa hogy volt? II.

A minap hosszasan beszélgettem arról egy négygyermekes apukával, hogy milyen is volt a Bástya áruház új korában? Meglepődtem érdeklődésén és belegondoltam, valóban kisgyerek volt, amikor a régi városközpontot lebontották és betonszörnyeteggé alakították. Hát igen, de hogyan is fog mesélni a gyerekeinek a régi városközpontról, amikor már ő sem látta? (Egy eszement dolog ötlük fel bennem: sírkő feliratokon olvasható, hogy „Emléked örökké élni fog”... – Mennyi is az az örökké?)

Na szóval, erre gondolva végigmentünk a régi utcán. A mai Óra-ékszer helyén, az emeletes saroképület földszintjén volt a Vörös csemege (későbbi nevén a Delicates), mellette az emeletes épület bejárata volt, a bejárat mellett egy vitrin, amiben versenyrelikviák, serlegek voltak kiállítva egyenként leírással, hogy ki és miért kapta. Folytatva a nézelődést, a mai Szamos kávéház irányában volt az Üveg-porcelán bolt, közvetlenül mellette az Ékszerbolt, ami még régebben a Szatmári óra-ékszer volt, később zöldséges. Mellette a legendás Hordó borozó-söröző, aztán a sarkon a Csemegebolt a tér két oldaláról bejáratokkal, ami később Borszaküzlet néven működött. Közvetlen utána a húsbolt, majd egy zöldséges. Itt elkanyarodott a tér, és egy kis utcácska nyílt meg, ami a ma is meglévő négyemeletes épületnél torkollott bele az épület előtt lévő játszótérbe... De ne menjünk ennyire előre! A zöldséges mellett a Jankovics bácsi bádigos műhelye volt, régen oda lehetett bevinni a kilyukadt edényeket, amiket Jankovics bácsi ügyesen befoltzott. (Lelki szemeimmel látom, ahogy a fiatalok, ha esetleg elolvassák e sorokat, röhögő görcsöt kapnak, DE régen tényleg így volt, nem kidobták a kopott, meghibásodott dolgokat, hanem megcsináltatták ..., és akkor még voltak „SZAKIK”, akik meg is tudták csinálni.) Úgyhogy semmi röhögés, :-)) tényleg így volt! (Uram atyám, hogy én milyen öreg vagyok!) Most nem mentünk tovább a kis utcán, hanem megbámultuk a „Villamossági bolt”-ot, a bejárata melletti nagy kirakatot. Onnét tovább menve már nem volt bolt, a Fűszért raktárak következtek, előttük egy nagy kanális-összefolyóval. Ezzel szemben volt a sokak által kedvelt Mackó tejivó, amire még a korombeliek mind emlékeznek. Ezt csak úgy mellékesen említem, hogy beazonosítható legyen az a bizonyos kanális-összefolyó. Nagy esőzésekkor már akkor is oda zúdult az esővíz a mellékutcákból, és hogy ne okozzon olyan árvizet, mint manapság, azért volt az a nagyon nagy méretű lefolyó. Sajnos a nagyságával arányosan árasztott csatornaszagot magából, ha éppen olyan volt a légnyomás. Folytatjuk „sétánkat” a Fűszért raktáraknál elkanyarodó kis utcácskán, ami szintén a négyemeletes épület előtti térbe torkollott, csak az épület másik oldalán. Ennek az utcácskának a sarkán volt egy női fodrászat, aztán egy cipész, mellette a Terka néni trafikja. A cipész és a trafik eleje a régen oly „divatos” fa portál volt, természetesen kirakattal. Utána hosszan a cukrászüzem ablakai és bejárata következett, míg egy keresztben álló épület zárta az utat. A sarokban egy lakásbejárat, mellette egy fa kirakat, az épület további része egy élelmiszerbolt volt – mi csak „Gábor bácsi boltja” néven emlegettük, ahol lehetett kapni krumpli- és kandiscukrot. Ennek a boltnak a főút felől volt a bejárata. A bolt után lakások bejárata volt a Fürdő szálló hátsó bejáratáig. Ezek az épületek sajnos eléggé lelakott állapotban voltak, és rendbetételük helyett akkori „építészeink” inkább letaroltatták azokat; helyükön épült meg ez a „szép” betonrengeteg a Bástya áruházsal, a Zöldházzal, és hadd ne soroljam tovább! ... amik a mai napig láthatók, kivéve persze a „Zöldház”-at, aminek jelenkori „építészeink” és politikusaink nem tudták megbocsájtani, hogy „pártháznak” épült, ezért ahelyett, hogy rendbe tették és a kultúra szolgálatába állították volna, drága pénzért lebontatták. Ezeket majd a mai fiatalok fogják elmesélni az ő unokáiknak

– ha akkor még akad, akit érdekel, milyen is volt ez a város, és ha valakit érdekel, képeket nézhet minderről a www.esztergomi-kepeslapok.hu weboldalon.

Még egyszer a zenéről (vagy valami másról)

A következő „morgolódásom” hosszú évek óta fortyog bennem, de mára már teljesen feladtam, inkább kiírom magamból.

Évek óta sok-sok pénzt költ a város, a lakosság szórakozására úgy, hogy különböző ünnepek műsorainak megtervezését, kivitelezését „kisebb”-nagyobb összegekkel támogatja. Ezzel alapvetően nem is vitatkoznék, DE itt jön be a „közpénz” ellenőrizetlensége. Na, ne az eltulajdonítására gondoljanak! Arra, hogy a műsorok hangosítását (sem) ellenőrzik. Arra gondolok, hogy ma, a „kütyük” világában, szinte fillérekért lehet hangerómérőt beszerezni, amivel objektíven lehet mérni a műsorok hangosságát. Ha ez a kütyü azt mutatja, hogy a hangerő túlzott, lehet halkítani a berendezéseken, DE nem, itt, ha valaki szól a hangerő miatt, még hangosabbra tekerik azt. Elgondolkodom, vajon miért? Mint mondtam, sok pénzt áldoz ilyenekre a város, nem szabadna nem odafigyelni. Egyre több a halláskárosodott ember a sok ilyen-olyan hatás miatt – a károsodás bekövetkeztébe többek között a zenei hangerő is belejátszik. De ne is ezt vegyük (pedig nagyon fontos), vegyük inkább az élvezeti részét annak, amire ez az egész megszületik. (Most egy rakat közhely következik!) Ugye a zenének vannak magas és mély hangjai. Na mármost, ha a hangszerek közül csak a mély hangú hangszerek hallhatók, és a hangerő miatt azok is torzra (leegyszerűsítve: csak a dobok hallhatóak, azok is az ember gyomrán keresztül), az kínszenvedés és nem zenei élvezet. Persze mindez SZERINTEM! Természetesen mindenki tudja, hogy a ZENEKAR az nem dob, nem cintányér, gitár és sorolhatnám tovább, hanem ezen hangszerek összessége. Jó, ha kihallik a hegedű vagy éppen a furulya, és nem nyomja agyon ezeket a hangzásokat a torzra hangosított basszus. Én tudom, hogy ez egy szakma, és mint minden szakmát lehet jól, és sz...ul csinálni. Csak hát amikor a kőműves egy görbe falat rak, akkor szólnak neki, s ha nem javítja ki, elzavarják! Itt meg, miután vitába keveredtem a hangosítást levezénylő valakivel, számon kérte, miért vitatkozom vele, ő a szakember! Nem vitatkozom. Az a hallatlan vicc jut az eszembe, hogy „Nem ismer meg?” – kérdezi a vevő az áruházi eladót. – „Nem” – válaszol az eladó. – „Hát én vagyok a vevő!” Hát igen, itt meg én vagyok a hallgató (a vevő). Nem irkafirkáltam volna le ezt az egészet, ha csak én lennék így vele, DE ma már sokaktól hallok – és köztük fiataloktól is –, hogy elviselhetetlen a rendezvényeken a hangerő, és hiába szólnak, hogy...

Köcsögfa

Ha esetleg fiatal olvasná, kiegészítem a címet egy kis magyarázattal. A „köcsögfa” egy olyan fa, amelyiknek az ágait az elágazásoktól kábé húsz centiméternyire levágják, mintegy megcsupaszítva a fát. Mindezt azért csinálják, hogy az udvaron álló, megcsonkított fa ágmaradványaira köcsögöket húzhassanak. Szóval ezért hívják „köcsögfának”. Na mármost, ez a kép, a lecsupaszított fák képe villan fel bennem, amikor végigmegyek városunk (Esztergom) egy-egy utcáján, például a Petőfi Sándor utcán. De persze sorolhatnék még több utcát is, mert sajnos a jelenség nem ritka. Mert miről is van szó? Az utcák felújításakor természetesen fásítanak is. Nem vagyok kertész, még akkor sem, ha több kertésszel beszélgettem már el erről a jelenségről. Nem tudni, milyen megfontolásból részesítik előnyben a platánfákat. Volt időszak, amikor minden fásítást nyárfák ültetésével oldottak meg – e fák „vattázó” tulajdonsága miatt sok ember bosszúságára. A platán Esztergomban jól ismert fafajta, a Kis-Duna sétányon sokat megélt öreg fák szolgálnak bizonyoságul a platán tulajdonságairól. Először is nagyra nőnek. Ez jó tulajdonság is lehet, de akkor nem szabadna oda ültetni azokat, ahol nincs hely – gondolok itt az úttest és a tőle két méterre levő házfal közé. A platán másik jellegzetes tulajdonsága, hogy felső gyökerei az évek előrehaladtával egészen a földfelszínig felnyomakodnak. Ez jól nyomon követhető a Kis-Duna parti sétányon. Tehát nem kellene egy díszburkolattal ellátott térre ilyen fákat ültetni a járókelők bosszantására, akik elszenvedői a díszburkolat megemelkedésének. Nem tudom, milyen fákat kellene ültetni, mert NEM ÉRTEK HOZZÁ, de a csonkítások láttán az az érzésem, más sem ért hozzá igazán. Igen, hallottam (látom is nap mint nap), hogy nem száradtak ki a fák, de azt senki sem tudja elhítenni velem, hogy ezek a növények így – köcsögfává alakított külsővel – érzik jól magukat. Kis-Duna part. Mivel példának hoztam fel, hozzá még egy kis kiegészítés: Megbízott a város egy hozzáértő szakembert, vizsgálja meg a fák állapotát. Én magam is láttam olyan fát, ami kívülről egészségesnek tűnt, holott erősen odvas volt. Erre kellene a szakemberek. Az említett szakember elvégezte a munkáját, gondolom leadta a szakértői véleményét. Itt jön az én gondom. Mindig viták vannak abból, ha egy fát kivágnak. Még olyan is előfordul, hogy mi, laikusok a kivágás után látjuk be, tényleg baj volt a fával. (Persze akad ellenkező eset is.) Halkan kérdezem, miért is nem lehet kitenni az ilyen szakértői véleményeket a város honlapjára? Mennyi felesleges vitát és bosszankodást spórolnának meg az embereknek. Mindenki belátja, hatalmas fákról van szó, és ha egy fa beteg, kidőlése egy vihar következtében óriási anyagi kárt okozhat – és főként emberéleteket kockáztathat. Látjuk a rájuk festett jeleket, miszerint egyeseket gallyazni fognak, mások kivágásra vannak ítélve. Szakértői vélemény ismerete híján gyötör a kétség, hogy valóban ki kell-e vágni az arra kijelölteket, vagy ez is csak egy elhibázott cselekedet lesz.

Na kérem, kimorgolódtam magam! :-)

Amúgy jól érzem magam!

Érdekesen hangzik így leírva, de kikívánkozik belőlem. Az egész csak azért jött elő, mert beszélgettem valakivel, aki panaszkodott a munkájára, arra a munkára, amit hosszú éveken át jókedvvel, lelkesen végzett. Elmesélte, hogy valami eltört benne, oda a lelkesedése, mostanra már úgy érzi, minden hónap a túlélésről szól.

Belegondoltam, én mennyire hálás lehetek a sorsnak! Én még úgy mentem el tanulónak, hogy magam választottam szakmát. Amint megkaptam szakmunkás bizonyítványomat, azonnal nem dolgozhattam a szakmámban, el kellett mennem egy gyárba segédmunkásnak. Nem mondom, hogy a gyári munka minden pillanatát élveztem, de mindig adódott valami, amit pluszként felvállalhattam, ami előre vitt. Aztán sikerült visszatérnem a saját szakterületemhez. Akkor jöttek be a kvarcórák, új szint hozva foglalkozásomba. Ma megmosolyognak a barátaim, látván a fejlesztéseimet. Idővel megjelentek a vízmentes órák – nyitó berendezés kell hozzájuk. Szükség van vízállóságot vizsgáló készülékre is és így tovább. Soha nem éltünk nagy lábon, ma sem tesszük. Jóval a nyugdíjkorhatáron túl, ma már élvezetből járok be dolgozni a műhelyembe. Nem mondom azt, hogy nem kell a pénz, mert nem lenne igaz, DE nem az a lényeg. Élezem! Nap mint nap jókedvűen megyek be. Elhumorizálgatok a kuncsaftjaimmal. Megengedhetem magamnak, hogy egy-egy régi órát felújítsak – nem pénzért, hanem csak úgy, szórakozásból. Amit az ember szórakozásból csinál, azt élvezi is. Megtehetem, hogy szívességből végezzek javításokat idős embereknek vagy gyerekeknek. Ettől szintén jól érzem magam. Valamit mindig fejleszték, és ennek is úgy tudok örülni, mint egy kisgyerek. :-) Egyik barátom megkérdezte: „– Most, öregkorodra költesz el egy rakat pénzt ilyesmire, ahelyett hogy megennéd az árát? Mit fognak ezekkel csinálni az örökösöd?” – Minek az embernek ellenség, ha ilyen barátai vannak? :-) Ma megtehetem, hogy olyan eszközöket vegyek, amikkel élvezet dolgozni.

Szóval jól érzem magam, nem győzők hálát adni azért, hogy mindezt megengedhetem magamnak, és hogy mindezt megérhettem. :-)

Teccikelés

Voltak, vannak morgolódásaim a nyelvünket elcsúfító „magyarítások” miatt, meg a gondolkodás nélkül átvett szavak miatt is.

Feleségem állandó hallgatója a rádiónak, és amikor hazamegyek ebédelni, én is hallom a műsört. Ebédelek, amikor meghallom a szavak szavát. Szó szerint úgy idézem, ahogy elhangzott: Sokan „teccikelték”... Bevallom, majdnem megfulladtam, mert kitört belőlem a röhögés. Hát igen! Mindig is borsódzott a hátam, midőn meghallottam a „lájkolni” szót. Nem csak a szó miatt berzenkedem, hanem a jelentése miatt is. Lelki szemeimmel látom, mikor feltesznek az internetre valamit, és várják, milyen hatást vált ki ismerőseik körében. Ha tetszik nekik, „sokan lájkolják.” Hírek: „Bea leléptette a manusát” – percek alatt sok-sok lájkot kapott. Szóval nem tudnak olyan vad dolgokat kitenni a „lájkvadász” helyekre, hogy arra egyesek ne nyomjanak azonnal lájkot. Na mármost, ez végre egy olyan szó, amin legalább röhögni lehet. Nem tudom, kinek hogy tetszenek a „magyarított” szavak – nem azt mondom, hogy a legszebb szó, de legalább nem bosszant annyira, mint ...

Most azon agyalok, hogyan kéne hívni azt, amikor „antilájk” esete forog fent? Talán „nemteccikelik”! :-)

Verseny

Elmélkedem. (Na persze.) Amikor az egyik leányunokám úszni tanult, néha én is elmentem vele – míg ő tanult, én lubickoltam kicsit. Örömmel láttam, hogy egyre jobban megy neki az úszás, aztán egyszer az edzője azt mondta neki: „– Nagyon szépen megy ez már neked, el kellene menned versenyre.” A kislány hazafelé jövet közölte az apjával, hogy ő többé nem akar úszásra járni. Meglepődve kérdezte az apja: „Ugyan miért?” „– Mert nem akarok versenyekre menni.” Tisztázták az edzőjével a dolgot, a kislány azóta is jár úszni, de nem versenyez. Nekem dagadt a mellem az örömtől. Miért is kellene egy szórakozással egybekötött testedzést elrontani versengéssel? Miért is csak úgy lehet ezt csinálni, hogy okvetlenül le kell győzni valakit? „Te hülye vagy” – mondta a barátom –, mert mióta világ a világ, versengenek egymással az emberek.” Értem én ezt, de végiggondolva a történelem számos bugyrát, a versengés mindig valami rosszba torkollott. Bokszoló barátok bemennek a ringbe és – az üvöltő tömeg örömeire – véresre verik egymást. Versengésük nyomán számos retinaleválást, eszméletvesztést, örökre megnyomorodást jegyeztek fel. Ez verseny? Ki az ügyesebb? Ki tud nagyobbat behúzni a másiknak? És akkor mi van? Nekik ez a testedzés? Elfogadom, de miért nem egy bokszzsákot csépelnek, püfölnék? Futballmeccs: a versengés címszó alatt szétrúgják az ellenfelet, míg közönségük tagjai alpári módon szidják egymást. Tudom, furcsán közelítem meg ezt a dolgot, de felteszem a kérdést: – Csak versengve lehet ezt csinálni? Elmegyek futni, csak úgy a magam örömeire. – Nagyobb lesz az örömöm, ha valakit lehalasztok? Autóverseny: azért a kétes győzelemért egymást törlik össze. Kerékpárverseny: már a dopping szitokszava lett. Ez a verseny? De miért? Olvasom az úszókról, milyen emberfeletti munkával érik el, hogy „versenyezzenek”. Azért a pár pillanat „sikerért” kockáztatva az egészséget? Valamiért a háborúskodás jut az eszembe. Miért is van az, hogy számos jelentős találmány a háborúnak köszönheti a létét? Versengenek, ki tud hatásosabb fegyvert készíteni, ki tud hatékonyabban gyilkolni. Tudom, betegesnek tűnő a képzettársítás, de nem találok értelmes magyarázatot rá, hogy miért is jó a versenyzés. Minden testmozgás, amit versenyzésre használnak, el lenne verseny nélkül is, csak úgy, szórakozásilag. Valakit mindig le kell győzni? Tulajdonképpen mi is a cél? Bebizonyítani, hogy én jobb vagyok a másikinál? Ez számít valamit? Több vagyok, ha valakit legyőzök? Szórakozni vagy mindenáron legyőzni valakit? Vagy csak simán az ókori Róma esete forog fenn még ma is: CIRKUSZT a néznek?

Hát ezt az egészséget akár lázálmodhattam is volna, akkor sem lehetne blődebb, de nem fogok versenyre kelni senkivel, hogy az igazamat bizonyítsam! :-)

Hoppá, még egyszer a telefonról (ígérem utoljára)

Hívom az XY cég ügyfélszolgálatát. Egy kedves női hang: „– Ha ön a számlájával kapcsolatban hívtott bennünket, nyomja meg az egyes gombot. Ha ...” – már a negyedik ha, ötödik ha, hatodik ha. Elgondolkodom, le kéne tenni, mert ez nekem már sok. Persze nem teszem le, mert akkor kezdődik majd megint előlről, inkább várakozom. Eszembe jut a régi vállalati telefonközpont, ahol gyengén látókat alkalmaztak, akik tudták, hová kellett kapcsolni a telefonálót; tudták, hogy ügyében ki az illetékes. – Mégis feladom. – Másik vállalat, más ügy, itt is egy kellemes női hang. Bemutatkozik. Ő a vállalat mesterséges intelligenciája. Elmondja magyarul, aztán angolul, és nekem végig kell hallgatnom. Közben azon elmélkedem, miért pont angolul? Miért nem németül vagy franciául? Aztán közli, a beszélgetést az ilyen meg olyan törvény szerint rögzítik. Ha ebbe nem egyezem bele, akkor itt meg ott személyesen tudom az ügyemet intézni. Ezután beolvas egy hosszú számsort, amit nekem hirtelenjében meg kellene jegyezmem, amire persze esélyem sincs. Aztán kezdődik itt is: „Ha Önnek a ..., akkor nyomja meg az egyes gombot, ... és így tovább vagy öt percig. Kezdek fáradni, de most nem adom fel. Magamban zsörtölődöm és bevallom, szidni kezdem a hozzátartozóját annak, aki ... Szóval annak! Az automata bejelenti: „Az ügyintézőink mind foglaltak, kérem a türelmét.” A tizennegyedik „kérem a türelmét” után végre egy IGAZI EMBERI HANG! Kapcsolták az ügyintézőt! Elmondom a problémámat. „Igen, sajnós tudunk róla, mindjárt telefonálok, hogy ... Elnézését kérjük.” Húsz másodperc a tényleges ügyintézés. Háááát, nem is tudom. Lehet, hogy a vállalatnak ez egy kényelmes és főleg olcsóbb megoldás, mint egy élő EMBER telefonközpontost alkalmazni. Azt meg senki nem számolja ki, mennyi ideje is megy el azoknak az embereknek, akik el szeretnék intézni valamilyen ügyüket.

„Kedvenc” kifejezésem erre az egész jelenségre: amerikanizálódunk – más szóval: hülyülünk el.

Választás

Sajnos már megint. Tudom, a demokrácia ismérve és fontos része. Eszembe jut, ifjúságom kilátástalan része volt a választás: „– Szavazz a hazafias népfrent jelöltjére!” Miért? Van más? – Nem volt. Ahogy most állnak a dolgok, most sincs. Sírok! Végighallgatom az „ellenzéki” egymást lejáratást, acsarkodást! Felteszem magamnak a kérdést: Mi lehet ennyire „édes” a hatalomban? Hihetetlenül tömény hazugságok. Miért? Csak és kizárólag a hatalom megszerzéséért? Nem értem! Így hetven felett is azt hiszem még, hogy ennek SZOLGÁLATNAK kellene lennie. Elnézem a jelölteket, elolvasom a nyilatkozataikat. Tényleg sírok! „A másik egy ilyen-olyan...” Hogy mit is szeretne csinálni a lakosok érdekében, az „titok.” „Majd ha hatalomra kerülünk, ...” Tessék? Hatalomra? Kinyilatkoztatások! Hallják magukat ezek az emberek? Elnézem, milyen változásokat idéz elő bennük a hatalom utáni sóvárgás. Ismervén egyik-másik jelöltet, hihetetlen változásokon mennek keresztül. Teljesen feladták eddigi „elveiket”. Egymásra borulnak olyanokkal, akikre eddig kígyót-békát kiáltottak. Mi lesz velük, ha felébrednek mámoros álmaikból és a kiábrándító valósággal kell szembenézniük? Majd a nép lesz a hibás! Sőt, mindenki hülye lesz, csak ők lesznek a meg nem értett, fel nem ismert zsenik? Kilátástalanság! Eszembe jut az évek óta tartó vesszőparipám: mi a fenének kell egy önkormányzati választáson pártoskodni? Miért nem lehet az alapján megválasztani valakit, hogy ismerem, egy tisztességes ember, tudom, hogy nem hazudozik, és legfőképpen van elképzelése arról, hogy mit is szeretne a városban élő emberek érdekében elérni? Várnám, győzzön meg, fessen elém egy szebb Esztergomot, és érezzem rajta, hogy ezt tényleg komolyan akarja. Ezzel szemben azt látom, hallom: „Ha majd hatalomra kerülünk...” Azt kell mondanom, drukkolok, hogy az ilyen emberek soha ne kerüljenek a város vezetésének a környékére sem! Ehhez a morgolódásomhoz biztosan lesz utóirat, melyből kiderül, kik is fogják irányítani Esztergomot – vagy az ő megfogalmazásuk szerint: kik fogják a „hatalmat” gyakorolni. Tudom, hülye vagyok, de reménykedem!

Hogy van?

Ez a nemkönyv tényleg csupa morgolódásból áll! :-) Annak ellenére, hogy ritkán nézek tévét, mégis onnan jön morgolódásaim nagy része. A legújabb ismét egy negatív gyöngyszem. A „Hogy van?” álkérdés. Vitray Tamás jut róla az eszembe, amikor is – hanyagul ülve a székében – kérdezett valamit riportalanyától, és úgy nézett ki, hogy igazából k.....-ra nem érdekli a válasz. Ilyen ez a „Hogy van?” kérdés is. Ráadásul a kérdezett is azt kérdezi, hogy „Hogy van?” Közben látszik, hogy ez senkit nem érdekel, mert nem ez a lényeg. De akkor meg mi a fenének ez a színjáték? Miért is nem azt kérdezi a köszönés után: „Van ez meg ez a cuccuk?” Vagy: „– Nem venne egy ezt meg azt?” Minek ez a töltelék szöveg? Ami a legsajnálatosabb, hogy mint minden amerikai b.....g, nálunk is koleraként terjed. Lehet, hogy rosszul látom, de ez nekem olyan, mintha egyre nehezebben tudnának szóba állni egymással az emberek. „Hogy van? – Jól. És maga, hogy van? – Jól.” Épületes egy beszélgetés! Kezdem rosszul érezni magamat. :-) (Na nem komolyan.) Miért az az érzésem, hogy minden baromság „begyűrűzik” hozzánk? Ráadásul a baromságok villámgyorsan, a jó dolgok meg csak évek múltán „gyűrűznek” be. Lehet, hogy ez is a „telefonnyelv-szókincs” terjedésének köszönhető?

Elhatároztam, ha valaki ezt fogja kérdezni tőlem, háát biz' isten, azt fogom mondani: „Ha ilyen semmitmondó kérdést kapok, akkor sz.....l”!

Kölcsön

Régtől fogom kezdeni. Szépeplékű anyai nagymamám mondta nekünk, unokáknak: „Csak kölcsönt ne vegyetek fel soha, mert azt vissza kell fizetni, és ha nem sikerül, a bank elveheti a házatokat, földeteket, mindeneteket, amit nehéz munkával megszereztetek!” Mostanában sokszor cseng a fülembé az iménti egyszerű mondat. Ismerős panaszkodik: „Mire megkapom a pénzem a számlámra, addigra kimerítem a kölcsönösszegemet, és a befolyt pénz rögtön el is tűnik, így újra meg újra hitelből élek; csak akkor igazán nagy a baj, ha valami váratlan közbejön.” – Ördögi kör. Jön a karácsony. Rohanás az áruházba, hitelre megvásárolni egy újabb, nagyobb televíziót! Nem gond, mert huszonnégy hónapra szól a kölcsön! Ki gondol azzal, hogy jövőre is eljön a karácsony a szokásos vásárlási lázzal? Majd csak lesz valahogy... Hogy a készenléti hitel kamata meglehetősen magas? „– Hát igen, de mit csináljak?” Kedves ismerősöm egy kicsit utánaszámolhatna a költségeinek. A cigarettáról nem lehet lemondani? Az egyéves mobiltelefont feltétlenül le kell cserélni? Már nem tudsz vele telefonálni? – kérdezem tőle. „– Ki használ már ilyen öreg sz...t?” – a válasza. Hát igen, így persze a Dárius kincse sem lenne elég! Persze mindenki maga dönti el, mire költi a pénzét, sőt, mire költi el a kölcsönét – de akkor mire való a siránkozás? Telefon-, televízió-előfizetés etcetera. Mindig kicsivel több a pénzköltés a befolyó jövedelemnél. Fülembé cseng újra és újra: „Csak kölcsönt ne vegyetek fel soha, mert azt vissza kell fizetni, és ha nem sikerül, a bank elveheti a házatokat, földeteket, mindeneteket, amit nehéz munkával megszereztetek!” Elgondolkodtató, hogy hogyan válnak egyre felelőtlenebbé az emberek. Valahogy az az érzés hatalmasodik el bennem, hogy egyre gyorsabban felejtünk. A „svájci farankos kölcsönök” vihara még el sem ült teljesen, de már azt olvasom, soha ennyi kölcsönt nem vettek még fel, mint ez év első félévében. Karácsony előtt kopogtatom e sorokat, amikor úton-útfélen azt hallani, ezt vegye meg, azt vegye meg, „csak” ennyi meg ennyi a kamat, és csak ennyi meg ennyi a havi törlesztőrészlet huszonnégy hónapra. Tudom, a bankkártyás/hitelkártyás vásárlás a modern világ eszköze, de nekem a tékozlás, a pazarlás szimbóluma. Mert miről is van szó? A pénztárcám itt van a kezemben, fogom, érzékelem; pontosan látom, „megolvashatom” a benne lévő pénzt. Tudom, milyen „sárga” csekkjeim vannak, amiket ha török, ha szakad, be kell fizetnem fűtésre, világításra stb. Tudom, hogy a befizetések után pontosan mennyim maradt, s a maradékból gazdálkodom. Mondom: **GAZDÁLKODOM**. Érzem minden forint súlyát. Tudom, ha a lehetőségemnél drágább dolgot szeretnék megvásárolni, **SPÓROLNOM** kell. Tudom, a **SPÓROLNI** is olyan ósdi kifejezés, aminek már nincs helye a mai világban. Odatartod a kártyádat a leolvasóhoz és kész! Megkérdeztem az ismerősömtől: „Tudod mennyi pénz maradt a számládon?” ...

Nem ragozom tovább – nem tudta. Azt válaszolta: „Majd szólnak, ha elfogyott!”

Tanuló voltam, mikor is bejárt a műhelybe egy idős bácsika, aki sűrűn emlegette az édesapja elmés mondását: „Mert mit mondott az öreg S... ? – Nem az az érdekes, ki mennyit keres, hanem hogy mennyi marad belőle!” – Érdemes lenne ezt a bölcséletet napjainkban is szem előtt tartani.

Szép új világ! :-) Valóban az?

Emléked örökké...

Ez is a szokásos agymenéseim egyike. (Bocs!) Hívom egyik barátomat, felveszi a telefont és hosszasan sorolja: „Teljesen kivagyok, fekszem, mert ...” Holnap ide meg oda kell mennie és így tovább, vég nélkül. Közlöm vele: „– Ki kellene feküdnöd a bajodat!” Nincs rá idő – a válasz. Hát igen! Eszembe jut, hogy amikor a temetőben fotóztam egyet s mást, jó sok sírfeliratot olvastam el. Volt ilyen is, olyan is, de közös volt bennük az „Emléked örökké élni fog.” (Egy másik „okosság” szerint pedig „Csak az hal meg, akit elfelejtene.” :-)) Tudom, morbid dolog, de elmosolyodtam. Örökké? Mennyi is az az „örökké”? Tovább nézelődve az az eszement gondolat jutott az eszembe, hogy a temető telis-teli van „nélkülözhetetlen” emberekkel. Az ember fia azt hiszi, ahogy öregszik, egyre nélkülözhetlenebb létszen. Igen, az emberek a koruk előrehaladtával általában bölcsőbbek lesznek, kivéve ha nem önmagukról gondolkodnak. Nyuggertársaimmal beszélgetve azt tapasztalom, hogy ahogy korosodnak – bevallásuk szerint – egyre kevesebb az idejük. A nyugdíjba vonuláskor mindenki azt hangoztatja, hogy mennyit fog pihenni, lazálni. Azt megelőzően terveket szőnek, hogy majd nyugdíjasként mi mindent fognak csinálni... Na szóval, egy a lényeg, az ember tudja, hogy mennyit szabad vállalni, mert ... az „Emléked örökké élni fog” biztosan nem működik! :-)

Irka-firka, grafika,

valamint

emlékképek

ismét:

molnár lászló

ISBN: most sincs!

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV